

The background is a solid purple color. Overlaid on this are several thick, black, expressive brushstrokes of varying lengths and directions, creating a dynamic and abstract composition. The strokes are most prominent in the upper and lower portions of the frame.

Paata S Shamugija

**Versopolis
2024**

**Georgia
Sakartvelas**

Paata Shamugia

Georgia | Sakartvelas

Versopolis
2024

ლიტერატურა და ტექნოლოგიები

კამილო ხოსე სელას არაჩვეულებრივი რომანი მოვიქნიე და ღამის პეპელა კედელზე მივასრისე – ლიტერატურა თანდათან პრაქტიკული ხდება. ტექნოლოგიები, დიახ, ისინი მუდმივად ცდილობენ ლიტერატურის ჩაჩოჩებას, “აიფონი” წიგნზე კარგია ხელში დასაჭერად, თითქოს მტევნის ფორმებს ნებდება, მაგრამ კამილო ხოსე სელა, ნუ დავუკარგავთ, უფრო კარგად კლავს პეპელას. ოდესღაც ლაშა ნადარეიშვილის რბილფურცლიანი წიგნებით შევდიოდი საპირფარეოში, მაგრამ მერე ისეთი ფუმფულა ტუალეტის ქაღალდები გამოიგონეს (ღმერთო, დალოცე მაღალი ტექნოლოგიები!), რომ სრულიად გამოუსადეგარი გახდა ბატონი ლაშას წიგნები. სანყენია, მესმის, მაგრამ რას გააწყობ – ტექნოლოგიები მტრობენ ლიტერატურას. არაფერი დაეწუნება “ბოშის” მაცივარს, გაცილებით კარგად აციებს, ვიდრე, მაგალითად, კამილო ხოსე სელა, მაგრამ “პასკუალე დუარტეს ოჯახით” პეპლების მთელი ოჯახის გაუვნებელყოფა შეიძლება. აი, სად არის მისი ძალა – პრაქტიკაში, დესტრუქციაში... ვინ იფიქრებდა... ქირისუფალივით დავყურებ პეპელას, რომელიც კარგმა ლიტერატურამ იმსხვერპლა და ვფიქრობ, რომ ჩვენ ახლა გაცილებით კარგად გვესმის ერთმანეთის.

ბრძანება

დაე, მიეცეთ უსახლკაროებს სახლები,
უფულოებს – მილიონები,
პოეტებს – შთაგონება,
ენას – ძვალი,
უძილოებს – ერთი ცხვარი, ორი ცხვარი, სამი ცხვარი...
შეყვარებულებს მიეცეთ ძალა,
გაიფანტონ ერთმანეთში.
ბავშვებს მიეცეთ სათამაშოები,
დიქტატორებსაც.
ფანტაზიას მიეცეს გასაქანი,
მშვივრებს – საკვები,
ქარებს მიეცეთ ხეები,
რომ ტოტებზე ჩამოისვენონ.
პოლიტიკოსებს არ მიეცეთ არაფერი.

არგადარჩენა

უფალმაც რომ დაიცვას ქალაქი,
ამაოდ ფხიზლობს გუშაგი –
ვერაჟინ გადარჩება.
სახლებს ცეცხლი წაეკიდება,
გზები მოირყევა,
ჩვილები აკვნებიდან წამოდგებიან
და თავებს დემონსტრაციულად დაიხოცავენ,
რადგან
ვერაჟინ გადარჩება.
შორ გზაზე შემდგარს ფეხები დაუღღვება,
და საკუთარ კიდურებში წელამდე ჩაფლულს
ვერაჟინ იხსნის,
ლოგინებში გველები აყვავდებიან,
კედლები ორკაპა ენებს გამოიბამენ
და იტყვიან ყველაფერს,
რის გამოთქმაც აქამდე უხერხული იყო.
ამაოდ ფხიზლობს გუშაგი,
ამაოდ ფხიზლობს დედა –
ვერაჟინ გადარჩება.
მკითხავები ხელისგულზე ველარ წაიკითხავენ,
მკითხველები ლექსებს ველარ წაიკითხავენ,
მლოცველები ლოცვებს ველარ წაიკითხავენ,
პოლიტიკოსები ხმას ვერ აიმაღლებენ,
ბგერების ნაცვლად სისხლიან გლანდებს ამოანთხევენ –
ვერაჟინ გადარჩება.
ჭადრები ბეტონის ფოთლებს დაისხამენ,

მგზავრები ჩრდილებს დაკარგავენ,
სიტყვები ქვებივით დამძიმდებიან,
ქვებით პირები ამოგვევსება
და ჩვენ ნაცვლად ჩვენი ჩრდილები იჩურჩულებენ –
ვერაჟინ
გადარჩება.
ძიძები ჩვილებს მიატოვებენ,
ავტომატებს გაიდებენ მხრებზე ჯვრებივით
და ყველა შემხვედრს ტყვიებით აკურთხებენ
მკვდრებს კი საკონტროლო კურთხევას დაახლიან –
ვერაჟინ,
ვერაჟინ,
ვერაჟინ გადარჩება
და ვინც გადარჩება,
ვერც ის გადარჩება,
ვერც გადაურჩება
მიზეზების და კავშირების
უმკაცრეს გადაკვეთას,
ბედნიერების და შემთხვევითობის
ავარიულ ჯახს –
ვერაჟინ გადარჩება.
სულ ტყუილად ეგონათ,
მიზეზებს მოიდებდნენ,
ალიბებს დადებდნენ
და გეგმებს დადებდნენ,
ამაოდ ფხიზლობს გუშაგი,
ამაოდ ფხიზლობს ქალაქი,
ამაოდ ფხიზლობს მშობელი,
ამაოა ეს ფაციფუცი –
ვერაჟინ,
ვერაჟინ გადარჩება.

პორნოგრაფია

ედღვნება საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს, რომელმაც გასპარ ნოეს "სიყვარულის" წინააღმდეგ პორნოგრაფიის ბრალდებით საქმე აღძრა. ასევე, ედღვნება იმ ადამიანებს, რომლებიც ავრცელებენ პირადი ცხოვრების ამსახველ ფარულ ჩანაწერებს.

საზოგადოებრივ საქმიანობათაგან პორნოგრაფია ყველაზე დიდებულია. საშა გრეი არის საზოგადო მოღვაწე, რომელსაც თაობების აღზრდაში უფრო დიდი წვლილი აქვს შეტანილი, ვიდრე ნოამ ჩომსკის, ჰეგელს ან დიმიტრი უზნაძეს. დროა, მოვითხოვოთ პორნოგრაფიის გაკვეთილები! პირველი კლასიდანვე!
“აი ია, აი თითი, კერძოდ კი – შუათითი”.
მასწავლებელი უნდა იყოს შიშველი – ჩაცმული მასწავლებელი რეაქციონერული მოვლენაა, წარსულის უსულგულო გადმონაშთი. ბავშვებს აქვთ უფლება, იცოდნენ სიმართლე. სანტა კლაუსი არ არსებობს, მაგრამ არსებობს ინდიგო აუგუსტინი, და კიდევ უფრო მეტად არსებობს მისი განუმეორებელი ძეძუები, ინდიგო ნეტარი აუგუსტინის აღსარებანი – მეტაფრასული პორნოგრაფია. უნდა გვესმოდეს, რომ მისი სიღრმისეული მინეტი არაა ბანალური ეროტიზმი. ეს არის უძველესი ანტიკური მისტერიის განმეორება, მხატვრული ალუზია, ფალოსის კულტის შეხსენებითი აქტი. ბავშვებმა უნდა იცოდნენ, თუ რას უმაღავენ მათ მშობლები, ან რატომ უთრითთ მათ უფროს ძმებს ხელები, როცა ჩაღრმავებულ საგნებს ეხებიან, რატომ ყლაპავენ ნერწყვს მათი მამები, როცა მეზობლის გოგოს მოკლე კაბა რიტორიკულ კითხვასავით ჰაერში დაეკიდება... ამიტომ უნდა ვასწავლოთ პორნოგრაფია სკოლებში, შილერის, გალაკტიონის ან ჰომეროსის ნაცვლად ჯინა ჯეიმსონი და ნინა მერსედესი! (საშა გრეი კლასიკაა, ამიტომ მოგვიანებით) საჯარო ინტელექტუალები უნდა ჩაანაცვლონ საჯარო პორნოგრაფებმა, დაე, განათლდნენ თაობები! კუნილინგუსის სემინარები მეცხრე კლასიდან BDSM-გამოცდები აბიტურიენტებისთვის კარგი მოსწავლე მათრახს დაირტყამს არის თუ არა დილდო ცივი იარაღი? კითხვას სვამს პოლიციელი.

მან ეს-ესაა დაიწყო მუშაობა შინაგან საქმეთა სამინისტროში. დილდო-ჯილდო! პოულობს ახალ სარიტომო წყვილს დამწყები პოეტი და უხერხული კითხვის ავტორ პოლიციელს ბუკაკეთი გადაცხრილავს – იაპონური ტექნოლოგიები საიმედოა.

ორიოდ წლის წინ ირაკლი კაკაბაძეს უნდოდა საჯარო ჯგუფური მასტურბირება პარლამენტის შენობაში. თუმცა, მას დღევანდელმა დეპუტატებმა მოჰპარეს ეს პერფორმანსი და ახლა საავტორო უფლებების დაცვის გარეშე ყოველდღიურად იმეორებენ ამ წარმოდგენას. თუმცა, შეგიძლიათ შეუერთდეთ, ვისაც მკლავი ჯერ კიდევ გიჭრით.

პორნოგრაფიის გამავრცელებელი საზოგადოება – მშვენიერი სახელწოდებაა – რომელიც შექმნის ესთეტიკურ წინაპირობებს ეთიკური ბაზისების შესაცვლელად. წინააღმდეგობა იქნება, მაგრამ საჭიროა ისევე გვწამდეს ამ იდეის, როგორც მარტინ ლუთერს სწამდა 93 თეზისის, როგორც პუტინს – საბჭოთა კავშირის აღდგენის, როგორც ტრამპს – ომით მოტანილი მშვიდობის, როგორც “ასავალ-დასავალს” – პანტელეიმონ გიორგაძის, როგორც ბიძინა ივანიშვილს – ბიძინა ივანიშვილის. არიან ადამიანები, რომლებიც ისე დადიან, მიწას ფეხს არ აკარებენ, პორნოგრაფია პერვერსიაა, ამბობენ ისინი და პირს ისე მუნჯვენ, თითქოს ასო “უ”-ს წარმოთქმას ცდილობენ, სახეს მანჭავენ, თითქოს კოიტუსის შედეგად კი არ დაიბადნენ, არამედ ათენა პალადასავით პირდაპირ ზევსის თავიდან გადმოსკუპდნენ. პორნოგრაფია არის საჯარო ღვნა, წმინდად საზოგადოებრივი მოვლენა, საჯარო დისკურსი. ყოველი ფალოსი განივად გადარტყმული საშა გრეის სახეზე არის პოლიტიკური განაცხადი, მძლავრი სოციალური მესიჯი და მას სერიოზულად უნდა მივუდგეთ, გამონვლილვით შევისწავლოთ, გამოვიკვლიოთ მისი მოძრაობის ტრაექტორია – მან შეიძლება ჩვენი მომავალი განსაზღვროს. როცა ქრომოსომებს აბანდებ სხვადასხვა ქალში და მათ საშობე შენი პენისი დაუღალავად წერს გენეტიკურ მატრიცას. ყოველთვის გრძნობ პორნოგრაფიის იდუმალებას, სხეულების გრამატიკას, როცა შენი ქვემდებარე მის შემასმენელს პირში თანხვდება.

განა, რა არის ამაზე მეტად სამეცნიერო, ამაზე ზუსტი და მკაფიო.
რა უნდა მოგვცეს ამაზე მეტი სახელმწიფომ.

სახელმწიფო ლანდებს სასახლეში მხოლოდ მაშინ ელის,
როცა საუბარი გასპარ ნოეზეა.
სახელმწიფო ებრძვის პორნოგრაფიას,
ებრძვის სიყვარულს და არა მხოლოდ გასპარ ნოესას
ის ებრძვის სიყვარულს, როგორც იდეას,
რადგან სიყვარული არ არის კაპიტალი,
მას არ მოაქვს ინვესტიციები
არ ზრდის ბიუჯეტს (უმაღ პირიქით)...
ღმერთო ჩემო, რა უხეში პრაგმატიზმია,
დაგვიტოვებ რაიმე წმინდა,
რასაც პოლიტიკური დარვინიზმით არ შეგვირყვნივ.
დაგვიტოვებ RedTube-ის, Pornhub-ისა და YouPorn-ის უმანკო
კუნძულები.
ხელი აიღე ჩემი გენიტალიებიდან, ხელისუფლება,
ხელი აიღე ჩემი ხელებიდან (მე ის უკვე დაკავებული მაქვს),
და მოგიყვები ფსიქოლოგიურ იგავს:

წარმოიდგინეთ ბავშვები, ტრავმირებულნი პორნოგრაფიით:
რეჟისორი შეუბრალებელია.
რომელიღაც კადრში
მონაწილე ქალის საშო ახლო ხედით ჩნდება,
და ჩახედავს გადიდებულ თვალებში,
რა ნაცნობი მზერაა და რა საშიში, – ფიქრობენ ისინი
და სინდისის ქენჯნას გრძნობენ.
მათ ჯერაც არაფერი გაუგიათ პლატონის გამოქვაბულის შესახებ,
ამიტომ მათი ასოციაციები
შიშის უშუალო დასახელებით შემოიფარგლება.
გაიზრდებიან
და ეს დაჟინებული მზერა
ყოველ წუთას შეახსენებთ სიკვდილის დასაწყისს.

საქმიანი პოეტი

მიმოვდივარ ენაში (უვიზოდ),
ვდებ საქმიან კონტრაქტს ზმნებთან და
არსებით სახელებთან,
შორისდებულებს შორის ვდებ ზავს.
მე საქმიანი პოეტი ვარ.
ვანარმოებ დიპლომატიურ მოლაპარაკებებს
ბინარულ ოპოზიციებთან,
ზმნისწინის უკან ვდგები – თავაზიანი ვარ,
მაგრამ წარსულ დროს ზურგს ვაქცევ – თავხედი!
ფუძეს ვუსინჯავ საკუთარ თავს – მყარად უნდა ვიდგე.
მე საქმიანი პოეტი ვარ.
ვხვეწ ურთიერთობის ფორმებს – ფორმაში ვარ.
ვანერვივებ ჩემი სხეულის
ჩამოქცეულ ინფრასტრუქტურას – დავრბივარ.
განტვირთვის მიზნით, პირველსავე შემხვედრ გოგოში
ვდებ ჰორმონების ინვესტიციას – ოჰო!
არაფერი პირადული, მხოლოდ ლექსი.
მე საქმიანი პოეტი ვარ.
ის, ვინც წლობით ცხოვრობდა მზა პასუხების ციხეში,
ყველა ამნისტიით გამოვუშვი.
დროა, ყველას მოგვესაჯოს მშვიდობა!
დროა, ყველას მოგვესაჯოს სიყვარული!
ახია ჩვენზე!
ნულოვანი ტოლერანტობა წვრილმან გატაცებებს!
მე საქმიანი პოეტი ვარ.
ვცდილობ აღმოვფხვრა სეპარატიზმი –
გაუცხოება ენას (ანუ სახელმწიფოს)
36 და ადამიანს (ანუ ადამიანს) შორის.
ის, ვინც ლაპარაკობს, ყოველთვის ტყუის.
ვინც წერს, მას კი მუდამ ამჟღავნებს
ის, რასაც წერისას ტყუის.
ჩემი ტყუილი საშუალოა,
ჩემი ლექსები – უშუალო.

სარეკლამო პაუზა

მინდა სახლი
მინდა ჩაი
მინდა ყავა
მინდა ფული
მინდა სექსი
მინდა სექსი კლეოპატრას აბაზანაში
მინდა სარეკლამო პაუზა

მინდა ფროიდის ფსიქოანალიზის მეორე ტომი
და ფროიდის ფსიქოანალიზის მესამე ტომი
და ფროიდის ფსიქოანალიზის მეოთხე ტომი
მინდა ევოლუცია
მინდა ფსიქიკური მუტაცია
მინდა მე უოტ უიტმენი ვიყო
და თქვენ იყოთ ტერორისტები
მინდა დადა
მინდა დედა
მინდა ევროკავშირი და ევრორემონტი
მინდა შიშინი
შავი შაშვი
შოი შორაპანი
შორია გურჯისტანამდე
შავსა კაცსა შავქუდოსანსა
მინდა ასფალტი
მინდა ლინდა
მინდა პანდა
მინდა ინკლუზიური ანგელოზები
და ექსკლუზიური გადაცემები `ბი-ბი-სი-`ზე
მინდა პირად ანგარიშზე 100 მილიონი მეჭდეს
და კალთაში “მის ამერიკა” მეჭდეს
მინდა ყავა
მინდა ყავა

მინდა ყავა და უკაცრიელი კუნძულები
მინდა ასიმეტრიული ღმერთები

და სიმეტრიული მეგობრები
მინდა ეკონომიკური კოლაფსის ფორმულა
და ადამიანური ბედნიერების ფორმულა
მინდა იაფფასიანი არაყი
და იახტა დარდანელის სრუტეში
და იახტა წყნარ ოკეანეში
მინდა გონკურების პრემია
მერე ბუკერის პრემია
მერე ნობელის პრემია

რომ ვიყიდო სახლი
რომ ვიყიდო თოჯინები ჩემი ცოლისთვის
რომ ვიყიდო მშვიდი სიკვდილი
რომ ვიყიდო სამოთხეში პატარა ფართი
სადაც კარგად გამოვიძინებ.

რატომ ვწერ?

ხშირად ვსვამ ამ კითხვას,
მაგრამ პასუხი არასოდეს მაქვს.
და ყოველთვის, როცა პასუხი არ მაქვს,
ვწერ.

ესე იგი: ვწერ, რადგან პასუხი არ მაქვს –
ეს შეიძლებოდა ყოფილიყო პასუხი ამ კითხვაზე,
დახვეწილი ჰედონისტის ირიბი ქვა
ნასროლი, ერთდროულად, მკითხველის და კითხულის ეზოში...

მივდივარ ქარში (როგორც მოცარტი)
და ვფიქრობ, რომ მომდევნო ლექსს,
რომელსაც ალბათ რამდენიმე თვეში დავწერ,
დავინწყებ ბუნების აღწერით,
მწვანე ხეივანში ჩვილის ბაჭბაჯის,
კენჭების წკაპუნის გამოხატვით,
მეტი ეფექტურობისთვის,
ძალღსაც შემოვიყვან რომელიმე ტაეპში
(ერთგულების სიმბოლოა
და ზოგადად, დადებით ემოციებს ინვევს).

ეს ლექსი კი იქნება პასუხისთვის განწირული,
ისევე, როგორც ყველა ლექსი,
რომელიც სანდოა, როგორც ნაფიცი მოწმე:
ვფიცავ, რომ ვიტყვი პოეზიას,
მხოლოდ პოეზიას და არაფერს პოეზიის გარდა.

მეკითხებიან: რატომ წერ?
და ამ კითხვასა და ჩემს სხეულს შორის აღმართულ
პუნქტუაციის კუზიან უფსკრულს
შიშით ჩავყურებ.

LITERATŪRA IR TECHNOLOGIJOS

Mostelėjau įstabiu Camilo José Cela'os romanu
 ir priplojau prie sienos naktinį drugį –
 literatūra pamažu darosi praktiška.
 Technologijos – jos nuolat kėsinausi
 išstumti literatūrą,
 aifonas patogesnis rankoje nei knyga,
 tarsi pats būtų prisitaikęs prie plaštakos.
 Tačiau Camilo José Cela, įvertinkim tinkamai,
 geriau dobia drugius.
 Kadaisė nešdavausi išvietėn
 Lašos Nadareišvilio knygutes minkštais viršeliais,
 bet paskui buvo išrastas
 toks purus tualetinis popierius
 (palaimink Dieve aukštąsias technologijas!),
 kad pono Lašos knygutės liko visai niekam tinkamos.
 Suprantu: gaila, bet ką darysi –
 technologijos nesutaria su literatūra.
 Šaldytuvas „Bosch“ nepriekaištingas,
 jis šaldo kur kas geriau
 nei, tarkim, Camilo José Cela,
 bet „Paskualio Duarteš šeima“
 iškart sunaikins visą drugių šeimyną.
 Štai kame glūdi jos jėga:
 praktika, destrukcija... Kas pamanytų...
 Žiūriu lyg gedintis giminaitis į drugį,
 tapusį geros literatūros auka,
 ir mąstau apie tai, kad šią akimirką mes
 kur kas geriau suprantame vienas kitą.

POTVARKIAI

Tegu bus namai benamiams,
 milijonai skurdžiams,
 įkvėpimas poetams,
 kaulai liežuviui,
 avys bemiegiam – viena avis, dvi avys, trys avys...
 Tegu bus stiprybė mylintiems
 skverbtis vienas į kitą,
 tegu bus žaislų vaikams,
 o tuo pačiu ir diktatoriams.
 Tegu bus laisvė vaizduotei
 ir maistas alkstantiems,
 tegu bus medžiai vėjams,
 kad pailsėtų tarp šakų
 Ir nieko tenebus politikams.

NEIŠGYVENIMAS

Net jei dievas saugos miestą,
veltui budi sargybinis –
niekas neliks gyvas.
Namai užsiliepsnos,
keliaū išsiklaipys į šalis,
kūdikiai atsikels iš lopšių
ir žudysis visiems matant,
nes
niekas neliks gyvas.
Sutirps kojos išsiruošusiam ilgon kelionėn.
Ir jo, susmegusio iki juosmens į galūnes,
niekas neišgelbės.
Lovose pražys gyvatės,
iš sienų išdygs dvišaki liežuviai
ir pasakys viską,
ko iki tol nebuvo drįstama sakyti.
Veltui budi sargybinis,
veltui budi motina –
niekas neliks gyvas.
Būrėjos nebeišskaitys iš delnų,
skaitytojai neperskaitys eilėraščiuose,
maldininkai neišsakys maldose,
politikai nepakels balso,
vietoj balsų paplūs kraujais tonzilės –
niekas neliks gyvas.
Platanams išaugs betoniniai lapai,
keleiviai liks be šešėlių,
žodžiai apsunks lyg akmenys,
mūsų burnos bus pilnos akmenų,
ir mūsų šešėliai šnabždės už mus:
niekas
neliks gyvas.
Žindyvės paliks kūdikius,
užsimes kryžmai per nugarą automatus
ir palaimins kiekvieną sutiktą kulkomis,
o negyviems dar suvarys kontrolinį palaiminimą:
niekas,
niekas,
niekas neišgyvens,
o jei kas nors išgyventų –
ir tas neišgyvens,
neliks gyvas.
Pati negailestingiausia
priežasčių ir ryšių sankirta,
sėkmės ir atsitiktinumo

avarinis susidūrimas –
niekas neliks gyvas.
Visiškai veltui jie įsivaizdavo,
kad išgalvos priešastis,
suras alibi
ir prikurps planų,
veltui budi sargybinis,
veltui budi miestas,
veltui budi tėvai,
veltui tas bruzdesys –
niekas,
niekas neliks gyvas.

PORNOGRAFIJA

Publistinė poema-manifestas

Skiriu Sakartvelo vidaus reikalų ministerijai, išskėlusiai pornografijos bylą dėl Gasparo Noé filmo „Meilė“.

Taip pat skiriu žmonėms, viešinantiems slaptus užrašus, kuriuose vaizduojamas asmeninis gyvenimas

Iš viešosios veiklos apraiškų
pornografija – pati iškiliausia.
Sasha Grey – visuomenės veikėja,
daugiau nuveikusi auklėdama jaunuomenę,
nei Noamas Chomsky'is, Hegelis ar Dimitris Uznadzė.
Metas jau reikalauti pornografijos pamokų!
Nuo pat pirmos klasės!
„Štai jis, tas pirštas, būtent – vidurinis pirštas“.
Mokytoja turi būti nuoga,
apsirengusi mokytoja – reakcinga,
išsivadėjusi praeities atgyvena.
Vaikai privalo žinoti tiesą.
Kalėdų Senelio nėra,
bet yra Indigo Augustine,
o dar labiau egzistuoja jos nepakartojamos krūtys,
Šventosios Indigo Augustine'os išpažintis –
metafrazinė pornografija.
Privalome suprasti, kad gilus jos minetas
yra ne banalus erotizmas.
Tai – pasikartojanti antikinė misterija,
meninė aliuzija,
aktas, primenąs falo kultą.
Vaikai privalo žinoti tai, ką nuo jų slepia tėvai,
ir kodėl ima drebėti vyresnėlių brolių rankos,
vos pasisukus kalbai apie slėpiningus dalykus,
kodėl ryja seilę jų tėvai,
kai trumpas jaunos kaimynės sijonas
plevena ore lyg retorinis klausimas...
Taigi turėtume mokyti mokyklose pornografijos,
o vietoje Shakespeare'o, Galaktiono Tabidzės ar Homero
nagrinėti Jenną Jameson ir Niną Mercedes!
(Sasha Grey – klasika, todėl jos bus mokomasi vėliau.)
Viešuosius intelektualus turėtų pakeisti viešieji pornografi,
teapsišviečia kartos!
Kunilingo seminarai nuo devintos klasės,
BDSM egzaminai abiturientams,
stropus mokinytis turi plaktis rimbu.
Ar dildo – šaltasis ginklas? –
teiraujasi policininkas,

vos pradėjęs dirbti VRM.

Dildo – sušildo! –

atranda naują sąskambį pradedantysis poetas
ir sušaudo nepatogų klausimą uždavusj policininką
bukake – patikima japoniška technologija.

Prieš dvejus metus Iraklis Kakabadzė siūlė surengti
viešą grupinę masturbaciją parlamento patalpose,
tačiau dabartiniai deputatai nugvelbė jo performanso idėją
ir, nepaisydami autoriaus teisių,

kasdien kartoja tą spektaklį:

beje, kieno ranka įgudusi,
galit prie jo prisidėti.

Pornografijos platinimo draugija –

puikus pavadinimas:

ji sukurs estetines prielaidas

keisti etinį pagrindą.

Bus priešinamasi,

bet vis tiek privalome tikėti šia idėja,

kaip Martinas Lutheris tikėjo 93-aja teze,

kaip Putinas – Sovietų Sąjungos atkūrimu,

kaip Trumpas – karo atnešima taika,

kaip komunistų laikraštपालाकिस – Panteleimonu Giorgadze,

kaip Bidzina Ivanišvilis – Bidzina Ivanišviliu.

Yra žmonių, vaikštančių taip,

kad jų kojos neliečia žemės,

pornografija – tai iškrypimas, teigia jie

ir sudeda lūpas, lyg mėgindami ištarti garsą „u“,

išsiviepia,

tarsi būtų gimę ne iš sueities,

bet tarytum Atėnė Paladė –

išlindę tiesiai iš Dzeuso galvos.

Pornografija – pilietinis žygdarbis,

kuo tikriausias visuomenės reiškinys,

viešasis diskursas.

Kiekvienas falas, kuriuo sušeriama Sashai Grey per veidą –

tai viešas pareiškimas,

galinga politinė žinia,

ir mes privalome vertinti jį rimtai,

nuodugniai studijuoti,

sekti jo judėjimo trajektoriją,

juk jis gali lemti mūsų ateitį.

Kai paleidi savo chromosomas į skirtingas moteris,

jų makštyse tavo varpa nepaliaudama rašo genetinę matricą.

Visad jauti pornografijos paslaptį, kūnų gramatiką,

kai tavo veiksnys burnoje sutampa su jos tariniu.

Argi būna moksliškesnių, tikslesnių ir aiškesnių dalykų?

Argi gali valstybė duoti daugiau?

Valstybė išeina medžioti vaiduoklių tik tuomet,
kai kalbama apie Gasparą Noé.
Valstybė kovoja su pornografija,
kovoja su meile ne vien pagal Gasparo Noé traktuotę,
ji kovoja su meile kaip idėja,
nes meilė nėra kapitalas,
ji neatneša investicijų,
negausina biudžeto (veikiau priešingai)...
Dieve mano, koks šiurkštus pragmatizmas,
palikit mums dar ką nors šventa,
ko nesuteršėt savo politiniu darvinizmu.
Palikit tyras RedTube, PornHub ir YouPorn salas.
Patrauki, valdžia, savo rankas nuo mano genitalijų,
patrauki ranką nuo mano rankos (ji jau turi darbo).
Papasakosiu psichologinę alegoriją:
įsivaizduokit pornografijos sutraumuotus vaikus,
režisierius negailestingas:
viename kadre
aktorės makštis, rodoma stambiu planu,
žiūri į plačiai atmerktas vaiko akis,
koks pažįstamas žvilgsnis ir koks šiurpus, galvoja jie
ir pajunta sąžinės graužatį.
Jie dar nieko negirdėjo apie Platono olą,
todėl jų asociacijos
leidžia tik aiškiai įvardinti baimę.
Jie užaugo,
ir tas atkaklus žvilgsnis
be paliovos primins jiems artėjančią mirtį.

VERSLUS POETAS

Keliauju po kalbą (be vizos),
sudarau verslo sutartis su veiksmažodžiais ir daiktavardžiais
ir paliaubas su jaustukais.
Aš – verslus poetas.
Vedu diplomatinės derybas su binarinėmis priešstatomis,
atsistoju pamatęs priešdėlį – esu mandagus.
Tačiau būtajam laikui atgrėžiu nugarą – koks akiplėša!
Pasitikrinu savo šaknį – man reikia stovėti tvirtai.
Aš – verslus poetas.
Tobulinu santykių formas – pats palaikau gerą formą.
Suderinu pabyrėjusią savo kūno infrastruktūrą – bėgioju.
Išsikraudamas į pirmą sutiktą merginą,
investuoju hormonus – oho!
Nieko asmeniška, tai – tik eilėraštis.
Aš – verslus poetas.
Tiems, kurie metų metus gyveno gatavų atsakymų kalėjime,
visiems suteikiau amnestiją.
Metas kad mums visiems priteistų taiką!
Metas kad mums visiems priteistų meilę!
Taip mums ir reikia!
Jokio pakantumo menkiems jauduliams!
Aš – verslus poetas.
Mėginu išnaikinti separatizmą –
susvetimėjimą tarp kalbos (tai yra valstybės)
ir žmogaus (tai yra žmogaus).
Kas kalba – visad meluoja.
O kas rašo – visad atskleidžia
tai, apie ką meluoja rašydamas.
Mano melas – per vidurį,
mano eilėraščiai – betarpiški.
Aš – verslus poetas.

REKLAMOS PAUZĖ

Noriu namų
noriu arbatos
noriu kavos
noriu pinigų
noriu sekso
noriu sekso Kleopatros vonioj
noriu reklamos pauzės
noriu antro Freudo psichoanalizės tomo
ir trečio Freudo psichoanalizės tomo
ir ketvirto Freudo psichoanalizės tomo
noriu evoliucijos
noriu psichinės mutacijos
noriu būti Waltas Whitmanas
ir kad jūs būtumėt teroristai
noriu Dada
noriu dėdės
noriu Europos Sąjungos ir euroremonto
noriu juodojo
strazdo plazdesio
šnaresių Šorapanio
taip toli nuo Gurdžistano
aš juodas žmogus
juoda kepure
noriu asfalto
noriu Lindos
noriu pandos
noriu inkliuzyvių angelų
ir ekskliuzyvinių BBC laidų
noriu šimto milijonų asmeninėje sąskaitoje
ir kad Mis Amerika sėdėtų ant kelių
noriu kavos
noriu kavos
noriu kavos ir negyvenamų salų
noriu asimetriškų dievų
noriu simetriškų draugų
noriu ekonomikos žlugimo formulės
ir žmogiškos laimės formulės
noriu pigios degtinės
ir jachtos Dardaneluose
ir dar jachtos Ramiajame vandenyne
noriu Gonkūrų premijos
noriu Bukerio
noriu Nobelio
kad nusipirkčiau namus
kad nupirkčiau lėlių savo žmonai

kad nusipirkčiau ramią mirtį
kad nusipirkčiau mažą rojaus sklypelį
ir ten pagaliau išsimiegočiau.

KODĖL AŠ RAŠAU?

Dažnai klausiu,
bet niekad nerandu atsakymo.
Ir visad kai nerandu atsakymo,
rašau.

Kitaip tariant: rašau, nes nerandu atsakymo –
šie žodžiai galėtų būti atsakymas į tą klausimą,
įmanrus hedonistiškas akmuo į daržą to, kuris klausia
ir į to, kurio klausama.

Einu prieš vėją (kaip Mozartas)
ir manau, kad kitą eilėrašį
galbūt parašysiu po kelių mėnesių,
pradėsiu nuo gamtos aprašymo,
nuo to, kaip per žalią alėją tursena mažylis
ir kaukši akmenukai jam po kojomis.
Kad būtų paveikiau,
kuriame nors eilėraštyje pavaizduosiu šunį
(nes ištikimybės simbolis
ir apskritai kelia teigiamas emocijas).

O šis eilėraštis bus pasmerktas būti atsakymu,
kaip ir visi kiti,
patikimas tarsi prisiekęs liudininkas:
prisiekiu sakyti poeziją,
tik poeziją ir nieko kito išskyrus poeziją.

Manęs klausia: kodėl tu rašai?
Ir aš žvelgiu su baime
į kuprotą punktuacijos prarają,
plytinčią tarp šio klausimo ir mano kūno.

LITERATURE AND TECHNOLOGY

I hurled a great novel by Camilo José Cela
 at the night butterfly, smashing it against the wall.
 Got it? Step by step literature becomes practical,
 while technology tries to somehow take its place:
 The iPhone fits the hand better,
 seems to have surrendered to the shape of fingers.
 Well, let's not behave as ungrateful people,
 but Camilo José Cela, we have to confess,
 is better at killing butterflies.

Once I used to bring a paperback edition of Lasha Nadareishvili
 to the bathroom

but then the super soft toilet paper appeared
 (God bless high tech!)

and his books became useless.

That's a pity, but what to do? That's how
 technology deals with literature.

I have nothing against my fridge from Bosch –
 it freezes better than, say, Camilo José Cela,
 but, to be honest, with a book titled The Family of Pascual Duarte
 you can thoroughly ruin a complete family of butterflies.

Look, this is where its power lies –
 in practice, in destruction... Who would expect that!?

I'm looking at the butterfly right now, like a speechless mourner.

It seems to have become the sacrifice of great literature.

I think we might be able to understand each other better now –
 me and the butterfly.

ORDERS

Let there be houses for the homeless,
 millions for the broke,
 inspiration for the poets,
 a skeleton for the tongue,
 sheep for the sleepless – one sheep, two sheep, three sheep...
 let there be strength for those in love
 to spread themselves in each other,
 let there be toys for the kids,
 for the dictators too,
 let there be freedom for the imagination
 and food for the hungry,
 let there be trees for the winds
 to get some rest in the branches,
 let there be nothing at all for the politicians.

UNSURVIVING

Even if my Lord defends the city,
the vigilance of the watchman is pointless – nobody will survive.
Houses will be set on fire, roads will sway,
all infants will climb out of their cradles
and kill themselves in front of people
because nobody will survive.
The legs will start to melt on the one who is treading the long way
and a man half-buried in his own limbs
can't be saved by anyone;
snakes will flourish in our beds and the split tongues will sprout from the walls,
and they will tell everything that was inappropriate to talk about before.
The vigilance of a watchman,
the vigilance of mothers is pointless — nobody will survive.
Fortune-tellers won't be able to read any palms,
readers won't be able to read any poems,
worshippers won't be able to read any prayers,
politicians won't talk so loudly,
instead they will cough and throw their bleeding tonsils away – nobody will survive.
Plane trees will sprout leaves of cement, passengers will lose their shadows,
words will be as heavy as stones, our mouths will be fed up with stones
and our shadows will murmur in our place.
Nobody will survive.
All baby-sitters will abandon the babies,
with rifles carried across their shoulders they are shaped as crosses
and bless everybody in sight with a bullet
(as for the already dead, they will get their blessings
discharged just in case) –
nobody,
nobody,
nobody will survive.
Even the one likely to survive will not survive at all,
because nobody will survive
the most severe intersection of reason and result,
a fatal attack of happiness and accidentally.
Nobody will survive.
It was wrong to believe they would fathom the reasons,
provide themselves with alibis or make arrangements.
The vigilance of the watchman is pointless,
in vain as the vigilance of cities,
meaningless as the vigilance of parents,
doing anything is like chasing the wind,
nobody,
nobody will survive.

PORN

(The publicist's poem-manifesto)
Dedicated to the Ministry of Internal Affairs of Georgia, that banned
the movie Love by Gaspar Noé, choosing to regard it as pornography.
Also dedicated to people who publish illegal records of private life.

Among public activities
nothing is as noble as pornography.
Sasha Grey is the single public figure
who has contributed more to the education of these generations
than Noam Chomsky, Friedrich Hegel or Dimitri Uznadze.
It's time to put porn on the curriculum
from the very first grade, teaching kids this way:
This is a violet. This is a finger, namely, the middle finger.
Teachers must appear naked at work.
Any dressed teacher would be considered reactionary, a frigid relict of the past.
The children have the right to know the truth:
Santa Claus does not exist, while Indigo Augustine does,
and her amazing breasts exist even more.
Confessions by Saint Indigo Augustine – seems to be apocryphal porn.
We shouldn't consider her deep throat to be some banal eroticism.
It's the continuation of an ancient ritual, or just a literary allusion
that brings to mind the actions of the Phallic cult.
The children should learn what their parents hide from them,
why the hands of their elder brothers tremble
when touching objects with cavities;
why their fathers show signs of desire
when the short dress of a neighborhood girl
lingers in the air like an interrogation mark.
That's why we should teach pornography in school,
better to teach Jenna Jameson and Nina Mercedez
than Friedrich Schiller, Galaktion Tabidze and Homer.
(Sasha Grey is essential to pornography, so let's get back to her later on.)
Famous intellectuals should leave place for public pornographers,
may the new generations learn!
Classes in cunnilingus will be held in ninth grade,
while final exams in BDSM are for graduates.
Any good student is sure to be whipped.
"A dildo, it's a cold iron, isn't it?" the policeman asks.
"Dildos – Prose," the young poet with a new rhyme
will shoot a round of bukkake at the ignorant policeman
(Japanese technology is always reliable!).
Some years ago Irakli Kakabadze made plans for a performance
of group-masturbation in front of the Parliament building.
But our current members of parliament did steal that idea
and perform it on a daily basis now

without defending the rights of immaterial property.
By the way, you can join them if you still put such a deep trust in your libido.
The Porn Developing Society –
such a wonderful name for an organization
that will create an esthetic platform
for changing the basics of our ethics.
It's an oxymoron but we need to believe in it,
as Martin Luther believed in his "95 Theses,"
as Putin believes in a reunion of the Soviet Union,
as Trump believes that war can make peace,
as Bidzina Ivanishvili believes in Bidzina Ivanishvili.
There are people who walk as if
they don't touch ground at all –
and they say that porn is the perversion.
When they utter this phrase they shape their mouths
as if intending to say "O" with a grin.
One might think they weren't born after coitus
but straight out of the head of Zeus like Pallas Athena.
Pornography is a distinguished profession,
a kind of social work, the general discourse.
Each phallus ejaculating on Sasha Grey's face
equals a political statement, or an important social announcement –
We must treat it seriously
and think it thoroughly through,
we must also investigate the trajectory
as it is about to set our future – I mean by the investment of chromosomes
in various women, the penis is like a pen writing the matrix of genes on vaginas.
You experience the mystery of porn, the grammar of bodies,
when your noun penetrates her verb.
It couldn't be more scientific, more precise, or even clearer.
What else could a state provide?
Our country is only waiting for the ghosts of misunderstanding
when there is talk about Gaspar Noé – although the State is against porn,
it is Love it fights, including that of Gaspar Noé, it fights the concept of Love as
Love is not money
and won't be followed by investments.
It won't increase the budget (rather the other way around).
Oh, my God, what a crude pragmatism...
Leave us something sacred
uncorrupted by your political Darwinism.
Don't touch the innocent lagoons of RedTube, PornHub and YouPorn!
Hey, you, government officials, keep your hands off my genitalia!
Keep your hands off my hands (one is already busy).
I'll tell you a psychological fable:
Here you have the children, traumatized by porn:
the producer is ruthless:
in one of the close-ups the vagina looks directly into

the wide open eyes of the children.
A gaze so familiar and frightening, the children think,
and experience remorse.
They have yet to hear about Plato's cave story,
that's why their associations are limited to simple feelings of fear.
As grown-ups that gazing close-up
will always remind them of the birth of death.

A BUSY POET

No visa is required from my language,
I obtain business contracts from verbs and nouns,
I use intermissions for interjections,
I'm a busy poet.
I lead diplomatic negotiations with binary oppositions,
I stand after a prefix – like a gentleman,
but I turn a blind eye to the past – impudent!
I check my base – I have to stand strong,
I'm a busy poet.
I practice all forms of interrelations – I'm in shape.
I rebuild the crumbed infrastructure of my body – I run.
For leisure I invest my hormones in the first girl I meet – oops!
Nothing personal, just poetry,
I'm a busy poet.
I set everyone free
from a life in the prison of ready-made answers.
It's time to be sentenced to peace!
It's time to be sentenced to love!
We deserve even worse!
Zero tolerance for petty obsessions!
I'm a busy poet.
I try to eliminate the separatism –
the separation of language (AKA the State)
and human beings (AKA human beings).
The one who speaks is always lying.
The one who writes is always
exposed by the lies he writes.
My lies are ordinary,
my poems extraordinary.
I'm a busy poet.

A TELEVISION COMMERCIAL

Yearning for home.
Yearning for tea.
Yearning for coffee.
Yearning for sex.
Yearning for sex in Cleopatra's bathroom.
Yearning for a television commercial.
Yearning for the second volume of psychoanalysis by Sigmund Freud,
and the third volume of psychoanalysis by Sigmund Freud,
and the fourth volume of psychoanalysis by Sigmund Freud.
I need evolution.
I need psychological mutation.
I need for me to be Walt Whitman
and for you to be terrorists.
Need Dada.
Need Daddy.
Need the EU and the EU standards in repair works.
Yearning for fizzling,
for fine fieldfares,
for Fred and the fortress,
for It's Far to Gurjistan
for a furious man with black fur hat.
I need black asphalt.
I need Linda.
I need pandas.
Yearning for inclusive angels
and exclusive BBC programs.
Need to have 100 million on my private bank account
and an appointed private meeting with Miss USA.
I need coffee.
I need coffee,
a cup of coffee on wasteland islands.
Yearning for asymmetrical gods
and symmetrical friendship.
I need to know the formula for economical collapses
and for human happiness too.
I need cheap vodka
and a yacht in the Pacific.
I need The Goncourt Prize and after that
I need The Booker Prize and after that
I need The Nobel Prize as well.
I need prizes to buy a house,
to buy dolls for my wife,
to buy myself a tranquil death,
to buy a small piece of land in Paradise
where I could oversleep.

WHY DO I WRITE?

I often ask myself this question
although unable to answer
and left without answers
I always write.
Thus, I write because I have no answer:
which could be the answer to this question –
an oblique stone thrown simultaneously
into the gardens of the questioner and the answerer.

Hopefully my next poem
will begin by depicting a beautiful landscape,
tottering infants in the green mall,
calmness,
complete calmness –
I will let a cute dog into the poem
for enhanced reactions
(after all, this common symbol of devotion
stimulates positive emotions),
and the poem will be doomed to be an answer,
to be as trustworthy as eyewitnesses.

I will provide poetry as evidence:
the whole poetry and nothing but the poetry.
But still, when I'm asked:
Why do I keep writing?
I fearfully stare at the humpback abyss
in between the question mark and my body.

Paata Šamugija (პაატა შამუგია) gimė 1983 m. Abchazijoje. Tbilisio universitete baigė filologijos studijas. Išleido keturis poezijos rinkinius: ანტიტყაოსანი (*Anti-Tigro kailiu*, 2007), უპირატესობა (*Pranašumas*, 2010), დაუჯდომელი (*Akatistas*, 2011), შიზოგადობა (*Schizovisuomenė*, 2015). Jo eilėraščių išversta daugiau nei į 20 kalbų. Du kartus apdovanotas Sakartvelo nacionaline literatūros premija SABA. Žurnalo *Liberali* ir šiuolaikinio meno portalo *demo.ge* redaktorius. 2018–2022 m. vadovavo Sakartvelo PEN centrui.

Versopolis – tai 2014 m. pradėjusi veikti poezijos platforma, jungianti trisdešimt Europos literatūros festivalių įvairiose šalyse ir finansuojama Europos Komisijos programos *Kūrybiška Europa*. Tarp festivalių – tokie žinomi pasaulyje, jau daug metų rengiami literatūros festivaliai kaip *Genujos tarptautinis poezijos festivalis* Italijoje, *Strugos poezijos vakarai* Šiaurės Makedonijoje, *Poezijos ir vyno dienos* Slovėnijoje, *Littfest* Švedijoje ir kiti. Platformos poetai kviečiami dalyvauti kitų šalių literatūros festivaliuose, jų poezija išleidžiama trikalbėmis knygomis (originalo, anglų ir šalies – festivalio šeiminkės kalbomis), jie dalyvauja renginiuose, turi galimybę susipažinti su kitos šalies literatūros bendruomene.

Platformos tikslas – populiarinti kylančius poetus, dalytis jų poezija originalo ir anglų kalbomis svetainėje *versopolis.com*. Šiuo metu joje – 381 poeto iš 47 šalių kūryba, parašyta net 42 kalbomis, tarp jų – ir lietuvių. Lietuvai *Versopolio* platformoje atstovauja festivalis *Poetinis Druskininkų ruduo*, išrenkantis jaunus lietuvių poetus ir kasmet nuo 2015-ųjų pats pasikviečiantis įvairių šalių *Versopolio* autorius.

Paata Shamugia (პაატა შამუგია) was born in 1983 in Abkhazia. He graduated from Tbilisi State University with a degree in philology. Shamugia is the author of four poetry collections: ანტიტყაოსანი (*Anti-Panther's Skin*, 2007), უპირატესობა (*Advantage*, 2010), დაუჯდომელი (*Akathist*, 2011), შიზოგადობა (*Schizosociety*, 2015). His poems have been translated into more than 20 languages. Paata Shamugia is a two-time recipient of the SABA Sakartvelo National Literary Prize. He works as an editor for the magazine *Liberali* and the contemporary art website *demo.ge*. During 2018–2022, Shamugia headed the PEN Georgia center.

Versopolis came to life in 2014 as a European poetry platform that creates new opportunities for emerging European poets. It is supported by the European Commission's Creative Europe programme. It supports translations of a selection of emerging poets' work into English and other European languages. It enables the publication of these works in printed booklets, in e-books and on the *Versopolis* website alongside full profile descriptions. *Versopolis* also supports poets' mobility by organising a number of guest appearances at different European literary festivals. This creates countless opportunities for networking with foreign publishers, literary agents, the press and other actors in the field of literature. By the end of 2022, it had offered opportunities to 381 European poets from 47 countries, writing in 42 languages.

During the first year of the platform project, there were 11 festivals that promoted 55 poets. In the sixth year, namely 2019/2020, 23 European festivals joined the platform project. Since the end of 2020, *Versopolis* is involved in 30 festivals which makes it the largest poetry platform in the world.

Projektą finansuoja / The project is financed:

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Leidėjas (vykdytojas) / Publisher (executor)

Poetinis Druskininkų ruduo
www.pdr.lt

Redagavo / Editor
Alvydas Šlepikas

Dizainas / Design
Evaldas Bubinas (Hermandering)

Maketas / Layout
Edita Gužaitė

© Paata Shamugia, 2024
© Vytas Dekšnys, 2024
© Manana Matiashvili, Kristian Karlsson, 2024

ISSN 1822-3079
ISBN 978-609-8282-17-7

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS)
portale ibiblioteka.lt

Poetinis Druskininkų Ruduo
Druskininkai Poetic Fall

VERSOPOLIS

VERSOPOLIS